

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

KRISTAUS PRISIKĖLIMO PARAPIJOS KLEBONAS, KAUNO I DEKANATO DEKANAS, KUNIGAS VYTAUTAS GRIGARAVIČIUS

Ne savo pastangų dėka Žmogus taps didžiu. Didybė kaip graži diena Ateina Dievui panorėjus.

Albert Camus

Rugpjūčio 4 d. kunigas Vytautas Grigaravičius švenčia savo 40-ąją vasarą. Daugeliui, turbūt, šis sakinytis sukėlė nuostabą. Šiam jaunuoliui - valiūkiško žvilgsnio, išdykėliškai mėlynų akių, šelmiškai švytinčio veido, visada skubančio, trykšte trykštančio energija, optimizmu - jau keturiasdešimt?!

Tačiau pakanka nors kraštelių akies pažvelgti į kunigo širdies mažytį kampelį, paliesti jo sielos bent vieną stygą, ir atsivers nuostabi asmenybė, kilni ir didinga, kupina meilės, atlaidumo ir užuojautos artimam, nuskriaustam, atstumtam...

Pabandyčiau nors šiek tiek atskleisti mano pastebėtus kunigo charakterio bruožus. Liaudies patarlė byloja: „Norint žmogų pažinti, reikia pūdą druskos kartu suvalgyti“. Todėl mano mintys nebus išsamios, nes pažįstu kunigą tik gerus metus. Žinių sėmiausi iš Jonavos parapijos laikraščio „Varpų skambesys“, kalbėjau si su jį artimiau pažįstančiais žmonėmis.

Pats kunigas nelinkęs kalbėti apie save, nelaiko save nei tobulu, nei koku išskirtiniu ar didžiu. Kai sužinojo, kad ruošiuos apie jį rašyti, nuolat ir nuolat kartuoja: „Tik per daug negrašinkite ir neliaupsinkite, esu kaip visi. Viskas yra Dievo valioje“.

Tad koks jis - mūsų klebonas Vytautas Grigaravičius?

- Išsilavinęs - baigė Kunigų seminariją (ruošiasi toliau studijuoti), moka vokiečių kalbą, puikiai naudojami informacinėmis technologijomis bei komunikacinėmis priemonėmis.

- Aukštos kultūros. „Menas, muzika, ekonomika ir politika - tai tarsi mano hobi“ - , sako dekanas. - „Tik nemėgstu modernaus meno, o kai pavargstu, klasikinė muzika nuima nuovargį“.

- Inicijavęs, įtaigus, komunikabilus. Įtaigiai skelbia Dievo žodį, todėl sugeba pritraukti jaunimą, inteligentiją. Visose parapijose, kur dirbo (Žagarėje, Kelmėje, Jonavoje, o dabar Kaune). Visur, kur dirbo, jo iniciatyva buvo įkurta: Jaunimo grupė, Vaikų dienos centras, Maldos grupė, Marijos legionas, Pastoracinė taryba, suaktyvinta Carito veikla. Kaune Kristaus Prisikėlimo parapijoje jau veikia sinodo grupelės, sriubos valgykla vargšams (maitinama nuo 40 iki 60 žmonių). Visose srityse aktyviai darbuojasi mokytojai, gydytojai ir kitos srities specialistai su aukštuoju išsilavinimu.

Sugeba palaikyti diskusiją įvairiais klausimais su įvairių specialybių žmonėmis (ne vien religine tema). Randa bendrą kalbą su kiekvie-

nu žmogui. Dažnai kunigas pats užkalbina, pasidomi, kuo žmogus „alsuoja“, kokios problemos slegia jo pečius.

- Neuzsisklendęs savyje, laisvas nuo bet kokių prietarų, sugebantį pamatyti skausmą ir nevirtį kito akyse, įžiebtį viltį, nuraminti, paguosti.

Kunigas Vytautas Grigaravičius, būdamas gilias tikėjimo, siekia, kad ir tikintieji būtų kuo sąmoningesni dvasiškai. Ypač didelį dėmesį skiria žmonių tobulėjimui, liturgijai, bendruomeniniam giedojimui. Todėl kiekvieną sekmadienį prieš šv. Mišias vyksta tikinčiųjų katekizavimas (Šventojo Rašto, katekizmo aiškinimas). Vakarais parapijiečiai mokomi giedoti, kiekvieną penktadienį vyksta adoracija, gegužės mėnesį kiekvieną vakarą buvo giedama Marijos litanija, o birželio mėn. - Jėzaus Širdies litanija. Liturgija aiškinama ir parapijos laikraštyje „Prisikėlimas“, jame atsispindi visas parapijos gyvenimas. Apie parapijos veiklą galima pasiskaityti ir internetiniame puslapyje. Ir laikraštis, ir internetinis puslapis atsirado inicijuojant kun. V. Grigaravičiui (Jonavoje buvo leidžiamas laikraštis „Varpų skambesys“, specialus laikraštis tikybos mokytojams „Atgaiva“, taip pat buvo sukurtas parapijos internetinis puslapis).

- Sąžiningas, puikus organizatorius, veiklus, trykštantis energija, nuolat ieškantis veiklos, kunigas Vytautas Grigaravičius visur paliko gilius pėdsakus. Žagarėje suremontavo dvi bažnyčias, Kelmėje restauravo dvi bažnyčias, padėjo įkurdinti Palendrių bernardinų vienuolyną, paruošti Palendrių bažnyčios rekonstrukciją planus, paruošė planus ir pradėjo senelių namų statybą. Iš pagrindų suremontavo Jonavos bažnyčią, įsteigė koplyčias Rukloje ir Šveicarijos kaimelyje, Amžinosios adoracijos koplyčią Jonavoje. Dabar aktyviai rūpinasi Kauno Paminkline Prisikėlimo bažnyčia - Lietuvos nepriklausomybės simboliu. Per labai trumpą laiką

likvidavo skolas ir šiuo metu aktyviai rūpinasi lėšomis (vyriausybės posėdyje birželio 9 d. buvo patvirtinta 5 mln. litų bažnyčios atstatymui), kad būtų galima tęsti toliau atstatomuosius darbus. Šie darbai sparčiai pajudėjo į priekį. Kiekvieną vakarą kunigas aplanko atstatomąją bažnyčią, džiaugiasi kiekvienu atstatytu, atnaujintu kampeliu.

- Geranoriškas, tolerantiškas, nepavydus, nekerštingas.

AŲA monsinjoras K. Vasiliauskas viename interviu yra pasakęs: „Dvi saulės greta negali šviesti.“ Tai sakydamas, turėjo omeny kunigus, kurie kai kada negali pakęsti šalia savęs pranašesnių kunigų, labiau pritraukiančių žmones. To negalime pasakyti apie kunigą Vytautą. Daug kartų buvau liudininke to, kai į jį kreipėsi kunigai ir sulaukė vertingų patarimų. Kunigas nuoširdžiai džiaugiasi kiekviena sėkme. Jo manymu, kuo daugiau dvasingų kunigų, dirbančių Bažnyčios labui, tuo greičiau pakils tauta, atgims lietuvių savimonė, įsiviešpataus tarpusavio supratimas ir meilė.

- Yra ypač pareigingas, punktualus, reiklus sau ir kitiems. Kiekvieną rytą prieš septynias, kunigas jau klausykoje. Žmonės prieš šv. Mišias gali išpažinti nuodėmes, pasiguosti savo rūpesč-

iais, skausmais, nelaimėmis, dvasios žaizdomis.

● Nuoširdus, paprastas kiekvienam likimo nuskriaustajam, kiekvienai atvirai sielai, ieškantiems paguodos ir užtarimo. Žmonės gali išsakyti jam skaudžiausias paslaptis, nuoširdžiai atverti širdį, nes jis moka išgirsti, išklausti, užjausti, supranti ir atleisti. Jis neskuba pasmerkti, atstumti ir nusigręžti.

● Palaiko ryšius su užsieniu. Aplankė 17 užsienio šalių. Bendradarbiauja su Prancūzijos Salezano vienuolynu, Vokietijos Zoreno miestelio parapijiečiais, JAV Minesotos valstija.

● Daugeliui, kurie nepažįsta kunigo V. Gri-

garavičiaus, ypač tiems, kuriems nesvetimas pavydo jausmas, gali kilti abejonė - ar ne per daug išliaupsinau, suidealizavau. Nejaugi šis žmogus neturi jokios ydos? Greičiausiai turi, kaip ir visi mirtingieji, nėra šventas. Tačiau gerosios savybės, nuoširdus Dievui duoto įžado vykdymas, nustelbia ir užgožia bei neleidžia pastebėti jų.

Kai gyvenimo kryžkelėje sutinki tokį žmogų, apsidžiaugi ir pamąstai:

- Gal ir atgims Tauta, gal gyvuos Lietuva, ir jokie vakarų nei rytų vėjai nesugebės išblaškyti, išdraskyti, sugriauti, užgesinti Tautos židinių.

Palinkėkime dekanui kunigui Vytautui ir toliau vykdyti Dievui duotą savo įžadą - nešti žmonėms meilę ir paguodą, viltį ir džiaugsmą, skiepyti juose dvasines vertybes, meilę artimiesiems, pasiklydusiems, pavargusiems.

Nesustokit, nebijokit, nesislėpkit, ne-kentėkit savo tobuloje kelionėje. Atodūsiai lai būna Jūsų įkvėpimas, nesėkmės ar liūdesio akimirkos - stiprybės ir kantrybės slenksčiai. Paspartinkit žingsnį, kad šviesą pavytumėt, brandinkit duoną sielos alkiui numalšinti. Auginkite sparnus, kurie neštų Jus į tolius.

KELETAS KLAUSIMŲ DEKANUI, KUN. VYTAUTUI GRIGARAVIČIUI

Kiekvieno mūsų gyvenimą nulemia tėvai, mokytojai, draugai. Kas nulėmė Jūsų pasirinkimą - pašaukimą kunigystei?

Mano pašaukimą į kunigybę nulėmė mano globėjai A.A. Juozas ir Janina Grigaravičiai ir klebonas A.A. kun. Antanas Bakys, kuriame įžvelgiau maldos vyrą, dvasininką, ir ūkininką bažnyčios administravime.

Kaip Jūs manote, kokia Jūsų, kunigų, misija, jos prasmė?

Skelbti evangeliją žmonėms, puoselėti jų meilę Dievui ir artimui, sąmoningai priimti Gerąją naujieną ir perduoti ją kitiems. Supranta ma ir pačiam reikia tuo gyventi.

Tokių netipiškų kunigų kaip Jūs yra labai nedaug. Kaip Jūs sugyvenate su kitais - tradiciniiais kunigais?

Nemanau, kad esu netradicinis kunigas gal tai tik žmonės taip atrodo.

Su kunigais stengiuosi sugyventi kaip galima geriau. Visada siekiu, kad su manimi dirbantys kunigai būtų patenkinti.

Ar pripažįstate autoritetus? Jei taip, tai į kokį autoritetą orientuojatės?

Taip. Juk yra bažnytinė hierarchija, kuriai privalau paklusti, vienu ar kitu atveju kas nors „gal būt“ ir nepatinka. Esu ordinaro pasiuntinys dirbti parapijoje, tai noriu tą pasitikėjimą išsaugoti, kad nereiktų dėl manęs jam krimstis ir abejoti.

„Lietuvos Ryte“ buvo pasirodęs bjaurokas straipsnis apie Kunigų seminariją. Manau, tokių diskusijų nekiltų, jeigu kunigų nevaržytų celibatas? Pagaliau jūs, turėdami šeimą, vaikų, gal geriau suprastumėte žmones, jų rūpesčius. Juk visi apaštalai, išskyrus Joną, buvo vedę. Ką jūs manote apie tai?

Šis - straipsnis, tai blogų žmonių užmojis sumenkinti Bažnyčią ir joje dirbančius kunigus. Labai keista, kad celibato klausimas yra ne pačių kunigų eskaluojamas, bet pasauliečių. Nemanau, kad turėdamas šeimą galėčiau tiek daug atsiduoti Bažnyčiai ir žmonėms. Be to, kiekvienas renkamės savo gyvenimo kelią, tai ir

sprendimus darome patys individualiai Dievo ir savo sąžinės akyse.

Kaip Jūs manote, kodėl dabartinės šeimos labai trapios, labai greit išyra. Juk jauni žmonės tuokiasi iš meilės, dažniausiai priima Santuokos sakramentą? Ar tai dvasinio bendravimo, atsakomybės, pareigos stoka, ar įžvelgiate kitas priežastis?

Šiandien dažniausiai jauni žmonės tuokiasi rimtai nesusimąstydami apie bendrą gyvenimą, pareigą šeimai, visuomenei. Tai atsitinka dėl jų įsivaizduojamos mielės aistros. Nemaža jaunimo dalis vestuvėms, iškilimams skiria didelį dėmesį: kokia bus suknelė, bažnyčios aplinka ir t. t., bet svarbiausius klausimus palieką ateičiai. Po visų švenčių, iškilnių prasideda realus gyvenimas, kuriame reikia aukotis vienas dėl kito, tada ir prasideda šeimos barmiai, nesantika ir neištikimybė o tai priveda prie skyrų.

Viename pamokslų sakėte, kad šiuo metu moralė smunka žemyn, ir tai - tiesa. Kas, Jūs manymu, galėtų padėti žmonėms, ypač jauniui, pakilti, dvasiškai sustiprėti, atsispirti iš Vakarų plūstančioms negerovėms: narkotikams, iškreiptiems santykiams ir pan.?

Pirmiausiai, visi turime suvokti, kad ne pinigai, materialinis gerbūvis, padaro žmogų laimingą, bet dvasinė ramybė. Kol šito nebus, pokyčių į gerąją pusę Lietuvoje taip pat nebus.

Šiais laikais ypač išryškėja žmonių gobšumas, yra labai daug žmonių, kurie, pasak Ericho Frommo, „nori turėti, o ne būti; imti, o ne duoti“. Ar Bažnyčia pajėgi kovoti su šia, mano manymu, bjauriausia yda (visos kitos ydos, manau, yra šios ydos išdava).

Vėl grįžtu prie to pačio atsakymo - šiandien norime visi imti bet ne duoti. Dauguma garbingo amžiaus žmonių šiandien linkę padėti kitiems, užjausti skurstantį, silpnesnį. Tai pamoko, auklėja jaunus jaunimą, bet ne visi jauni žmonės tai supranta o gal ir nenori suprasti.

Ar galėtumėte įvardinti bent vieną savo ydą, kuri Jums „gadina“ gyvenimą?

Tobulų žmonių nėra, taip pat ir aš klystantis ir man reikia Dievo gailestingumo, todėl dažnai mušosi į krūtinę ir prašau Dievo pasigailėjimo. O vidinė kova su savim vyksta kasdien, bijau tik vieno, kad nesustočiau ir nuleisčiau rankų nepasisekimo akimirkomis.

Kokia gražiausia dorybė puošia žmogų? O Jus?

Paprastumas ir nuoširdumas. Na, o apie mane, tegul pasisako tie, kurie pažįsta mane.

Kaip dažnai būnate laimingas? Kas labiausiai Jus džiugina?

Laimingas būnu visada, kai gerai atlieku savo pareigas, pašaukime, kai matau laimingus žmones Dievo namuose ir galiu jiems patarnauti. Taip pat, kai atvedu paklydusią avelę prie Viešpaties Evangelijos.

Ar dažnai tenka patirti nusivylimą, išgyventi skaudžias akimirkas?

Taip, labiausiai kai susiduriu su pavydu ar neapykanta dėl visiškai nesuprantamų priežasčių. Kartais jaučiu slapta provokaciją kurios tikslas sumenkinti tai, kas padaryta.

Kaip Jums sekasi įgyvendinti Jėzaus prisa- saką: „O aš jums sakau: nespriešink piktam (žmogui), bet jei kas tave užgautų per dešinę skruostą, atsuk jam ir kitą“ (Mt 5,39).

Šią evangelijos vietą gerai įsisąmoninau ir tuo stengiuosi gyventi, netrukdydamas žmogui eiti per gyvenimą ir jo klaidas palikdamas Viešpaties teismui. Jokių būdu neteisiu pats - Dievas geriau žino už mane. Labai noriu ir stengiuosi vykdyti Didįjį Dievo įsakymą:

„Mylėk Dievą ir Kiekvieną žmogų taip kaip save.“

Dėkoju už nuoširdžius atsakymus.

Kunigą Vytautą Grigaravičių pristatė ir klausimus pateikė Kristaus Prisikėlimo parapijos parapijietė Birutė Vasylienė

Mielas kunige Vytautai,

Prieš akis Jums dar viskas: ir sodų žydėjimas, ir metų naujų virtinės ilgos, ir kilnūs darbai Lietuvos ir žmonių labui.

Tebūna tad Jūsų gyvenimas kaip saulės tekėjimas - tikras, šviesus ir didžiai prasmingas. Gražaus jubiliejaus proga to linki

*Kristaus Prisikėlimo parapijos
pastoracinės tarybos nariai*

* * *

Mielas kunige Vytautai,

Kad visada Jus lydėtų geri ir nuoširdūs žmonės.

Kad būtų tūkstančiai rankų, kurios Jums padėtų.

Kad būtų šimtai tūkstančių širdžių, kurios Jus mylėtų.

Kad būtų nesuskaičiuojama begalybė dienų, dėl kurių Jums norėtųsi gyventi.

Su meile ir pagarba Jums linki Kristaus Prisikėlimo parapijos Carito moterys

* * *

Mielas kunige Vytautai,

Kad Dievo Meilė nesibaigtų tiktai kryžium mūsų širdyse,

Kad švęstų ji prisikėlimo džiaugsmą kasdienybės darbuose,

Jūs nuolat mūsų rūpesčiuose, džiaugsmuose.

Dėkojame Viešpačiui, kad esat Jo vynuogyno sode, Jo darbe.

Telaimina Kūrėjas Jus, tedovanoja didį džiaugsmą kasdienybės keliuose.

Sveikiname Jus jubiliejaus proga. Linkime džiaugtis kiekviena Viešpaties duota diena ir nepaliauti dalintis šiuo džiaugsmu su kitais.

Parapijos tikybos mokytojai

* * *

Mielas kunige Vytautai,

PRISIKĖLIMAS į kurį kviečia Dievas prasidea nuo prisikėlimo kasdienybėje: mintyse, kurios išsakomos žodžiais, žodžiuose, kurie paliudijami darbais. Mūsų parapijos laikraštis - tik viena Jūsų ir Viešpaties minčių lobyne? Lai Dievo laiminamos Jūsų mintys skleidžiasi mūsų kasdienybėje naujais sumanymais, planais ir darbais.

Nuoširdžiai sveikiname Jus gimtadienio proga. Linkime Dievo palaimos ir džiaugsmo tiesiant kelius Viešpačiui į žmonių širdis.

Prisikėlimo laikraščio redakcija

Mielas kunige Vytautai!

Dalinate mums savo laiką, savo poilsį, savo sveikatą. Jūsų veide, visada spindinčiame giedra amžinybės rimtimi, mes matėme Kristaus veidą.

Priglundę prie Jūsų širdies išpažintyje, sunkumuose, mes jautėme plakant Kristaus širdį.

Nuoširdžiai sveikiname Jus 40-ojo gimtadienio proga ir linkime gausios Dievo palaimos, sveikatos, stiprybės!

*Pirmosios Lietuvoje Eucharistijos
amžinosios adoracijos koplyčios,
Jūsų įkurtos Jonavoje, adoruotojos*

* * *

Mielas kunige Vytautai!

Jūs reikalingas mums kaip gaivinantis liekus, kaip šaltinio vanduo, kaip duonos rieki iš mamos rankų nusilaksčiusiam vaikui, kaip ugnys karaliaus bokštuos, kad šviestų ir rodytų kelią pasiklydusiam keleiviui.

Pačius šilčiausius sveikinimus 40-čio proga Jums siunčia ir linki Dievo palaimos bei ištvermės malonės

Jonavos parapijos „mažoji kaimenė“

* * *

LITURGINĖ KATECHEZĖ

Liturginės spalvos

(Tęsinys. Pradžia Nr. 2)

Spalvų simbolika jau buvo žinoma Egipto ir judėjų kulte. Kultui skirtų drabužių išskirtinimui pažymėti jau Senajame Testamente buvo nustatytos šios spalvos: tamsiai mėlyna, tamsiai purpurinė, šviesiai rausva ir skaisčiai balta. Šis spalvų ketvertukas buvo naudojamas tiek šventyklas pastato viduje, tiek vyriausiojo kunigo ir kitų kunigų apeigų drabužiams. Bet Senojo Testamento spalvų kanonas neturėjo lemiamos reikšmės krikščioniškų liturginių drabužių spalvų taisyklėms, net konkrečių spalvų simbolikai.

Senojo Testamento apeigų drabužiams buvo vienodai naudojamos visos keturios spalvos, o krikščionys darė tarp jų skirtumą ir išskyrė jų tarpusavio konkurencijos taisyklės, atsižvelgdami į apeigų temą bei proga. Liturginių spalvų taisyklės buvo nustatytos jau krikščionybės pradžioje. Rytų Bažnyčioje jau tuo metu buvo galima pastebėti išskirtinį požiūrį į baltą spalvą, kuri buvo naudojama tiek kasdieniniame gyve-

nime, tiek apeigoms. Klemensas Aleksandrietis (miręs apie 215 metus) tikinčiuosius išpėjo dėl spalvotų drabužių dėvėjimo, teikdamas: „Žmonėms, kurie viduje esti balti ir nesutepti, pritinka nešioti baltus ir paprastus drabužius. Anot Apreiškimo pagal Joną, tokiais drabužiais buvo apsivilkęs ir pats Viešpats“.

Iki karolingų laikotarpio balta spalva buvo išskirtinė ir svarbiausia iš visų liturginių spalvų. Pirmieji liturginių spalvų naudojimo papročiai aprašymai aptinkami gana vėlai - tik IX amžiuje. Liturginių spalvų reikšmė galutinai susiformavo XII amžiuje, kai įsivyravo simbolių naudojimas liturgijoje. Spalvų parinkimas ir naudojimas priklausė nuo kiekvienai spalvai būdingo charakterio ir jų dvasinio poveikio įvairiose bažnytinėse šventėse.

Popiežius Inocentas III (+1216) savo šešių knygų veikalė aprašė ir komentavo Romos Bažnyčios spalvas. Šio veikalio platinimas lėmė liturginių spalvų taisyklių išplitimą visuotinėje Bažnyčioje. Inocentas III nurodė penkias liturgines spalvas:

balta, raudona, žalia, juoda ir violetinė. Tačiau šis spalvų penketukas visuotinai buvo įsakytas tik popiežiaus Pijaus V, kuris apibrėžė ir jų konkretų naudojimą.

Balta spalva, pasak Inocento III, primena Viešpaties Apsireiškimo dienos nuostabių žvaigždžių spindesį, Jėzaus ir Jo motinos Marijos tyrumą. Didįjį ketvirtadienį naudojama balta spalva, kadangi tą dieną pašventinti aliejai skirti sielos pašventinimui, o kojų plovimo scenos atpasakojimas Evangelijoje primena sielos apvalymą. Per Velykas ši spalva primena mums baltai apsirengusius angelus prie Viešpaties kapo, per Šeštines - dangaus debes, kurie paslėpė Viešpatį, bei du angelus, kurie pasirodė po įžengimo į dangų. Kaip nekaltumo bei tyrumo simbolis ir dangiškos garbės ženklas balta spalva naudojama švč. Mergelės Marijos ir angelų švenčių dienomis, taip pat išpažinėju, mergelių ir kitų šventųjų (ne kankinių) garbei. Jono Krikštytojo gimimo dieną balta spalva primena, jog Jonas nors ir buvo pradėtas su nuodėme, tačiau jau motinos iščiose tapo šventu. Pa-

sak Inocento III, bažnyčios konsekracijos bei pašventinimo metu balta spalva reiškia, kad Bažnyčia yra tyriausioji Dievo Sūnaus Suzadėtinė.

Raudona spalva, teigia Inocentas III, naudojama apaštalių ir kankinių šventėse, nes jie praliejo savo kraują už Kristų. Per Sekminės ši spalva simbolizuoja Šventąją Dvasią ugnies (raudonos) pavidalu, kuri nusileido ant apaštalių. Taip pat ir kankinės mergelės šventės metu naudojama ne balta (kuri reikštų nekaltybę), bet raudona spalva. Inocentas III teigia, kad kankinystė labiau vertintina, nes Šv. Rašte užrašyta: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn 15,13).

Žalia spalva, pasak Inocento III, įvardijama kaip tarpinė spalva, todėl ji tinkama tokioms dienoms, kurios neturi nei šventiško, nei atgailos bei liūdesio charakterio - visiems eiliniams sekmadieniams bei šokiadieniams, išskyrus švenčių aštuonidienius, atgailos laikotarpį (adventą ir gavėnią) ir Velykų laikotarpį.

Juoda spalva išreiškia liūdesio ir atgailos charakterį, todėl ji seniau buvo naudojama advento ir gavėnios metu, Nekaltų vaikelių iššudymo dieną ir gedulingose pamaldose. Nors po Vatikano II susirinkimo liturginės reformos ji nėra uždrausta, tačiau jos naudojimas labai apibrėžtas: atsižvelgiant į vietos papročius, ją galima

naudoti tik gedulingose pamaldose. Tačiau kur galimybės leidžia, ją visuomet pavaduoja violetinė spalva.

Violetinė spalva Inocentui III atrodė kaip šalutinė arba juoda papildanti spalva. Pasak Durando, violetinė spalva, kuri yra „išblyškusi ir tarsi pilkoka“, primena, kad per griežtą atgailą ir apsimarinimą mūsų kūnai tarsi išblyšksta. Todėl ši spalva ypač tinkama atgailos dienoms.

Auksinė spalva yra ypatingai iškilminga, todėl naudojama itin svarbioms šventėms paminėti.

Parengė s.Loreta Ilekytė

PARODA „PRISIKĖLIMAS“ KELIAUJA PER LIETUVĄ

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos klebono Kauno I dekanato dekanas kun. Vytautas Grigaravičius iniciatyva ir Juozo Rimkaus rūpesčiu paruošta paroda „Prisikėlimas“. Ši paroda kelionę per Lietuvą pradėjo nuo Žemaitijos. Jau buvo eksponuojama Klaipėdoje, dabar Palangoje, vėliau Kretingoje, Kelmėje ir t.t.

Parodos eksponatai byloja apie Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios istoriją, statybos pradžią, projektus. Viename buklete rašoma:

- Lietuvai atgavus nepriklausomybę 1918 metais, 1922 m. kilo idėja Kaune, tuometinėje laikinojoje sostinėje, pastatyti bažnyčią kaip padėkos Dievui už atgautą laisvę simbolį. 1926 m. buvo įsteigta Šventovės statybos taryba, Vykdomasis komitetas, įregistruoti įstatatai. 1928 m. miesto savivaldybė padovanojo bažnyčios statybai pageidaujama sklypą. Iš tais pačiais metais konkursui pateiktų projektų tolesniam projektavimui pasirinktas inž. Karolio Reisono darbas. Galutinis bažnyčios projektas buvo parengtas 1932 m. 1933 m. patvirtintas ir gautas leidimas statybai.

1934 m. buvo pašventintas iš Jeruzalės Alyvų kalno atvežtas kertinis akmuo. Bažnyčia buvo statoma daugiausia už suaukotas lėšas. Iki 1940 m. išleista apie 1 mln. Lt. (iš Vyriausybės gauta 145 tūkst. Lt.). 1940 m. pavasarį jau buvo baigti pagrindiniai statybos darbai: ištinuotas vidus, sudėti ažuoliniai langų rėmai, paruošta mediena durims.

Vykstantys darbai

Darbus nutraukė sovietinė okupacija. Pastatas buvo konfiskuotas, po karo čia buvo įkurdinta Radijo gamykla (vėliau pavadinta „Banga“). 1988 m. prasidėjus tautiniam Atgimimui, visuomenė ėmė reikalauti bažnyčią gražinti tikintiesiems. 1989 m. įregistruoti Šventovės atstatymo tarybos įstatatai.

Iš eksponatų sužinome, kad atstatymo darbai prasidėjo 1993 m. Dėl lėšų stygiaus buvo vykdomi tik būtiniausi darbai, kuriais norėta apsaugoti pastatą nuo tolesnio irimo. Bažnyčiai atstatyti jau sunaudota 4,5 mln. Lt., o Šventovės atstatymui užbaigti dar reikia 8 mln. Lt.

Atstatymo darbams pradėjus vadovauti klebonui dekanui kun. V.Grigaravičiui, jie

sparčiai pajudėjo į priekį. Šiuo metu Vyriausybė paskyrė 5 mln. litų. Jei šie pinigai laiku bus pervesti, tai dekanas viliasi, kad kitais metais atstatytoje Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje švęsime savotišką jubiliejų - kertinio akmens pašventinimo 70-meį.

Visiems, kas tiki Lietuvos ateitimi, kas su ja sieja savo gyvenimą ir likimą - verslininkams, tikintiesiems, valstybiškai mąstantiems piliečiams - šios statybos pabaiga simbolizuoja Pasaulio lietuvių vienybę. Statinio prisikėlimas iš griuvėsių ne vieno širdyje įžiebta viltį, dvasios pakilimą, pasitikėjimą savo jėgomis, ryžtą įveikti laikinus sunkumus.

B. Vasylienė

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883 Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius, Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis